

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 12 mei 2011 in zaak nr. 10/31396 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 17 augustus 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 mei 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel, thans de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris), hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. In de enige grief klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij, gelet op de geloofwaardig geachte feiten en gebeurtenissen, in samenhang gelezen met het landgebonden beleid ten aanzien van Sri Lanka neergelegd in paragraaf C24/25.3.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling niet kan worden aangemerkt als een alleenstaande vrouw die mogelijk te vrezen heeft voor seksueel geweld. Ook heeft de rechtbank, volgens de staatssecretaris, ten onrechte overwogen dat, nu uit het beleid volgt dat opvang door familie in veel gevallen onvoldoende bescherming biedt en de vreemdeling voorts heeft verklaard geen contact meer te hebben met haar oom in , hij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling veilig kan verblijven bij haar oom. Met deze overwegingen heeft de rechtbank, volgens de staatssecretaris, niet onderkend dat hij in het besluit van 17 augustus 2010 en het daarin ingelaste voornemen daartoe afdoende heeft gemotiveerd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor vergunningverlening op voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in aanmerking komt.
 - 2.1. De staatssecretaris heeft in het besluit van 17 augustus 2010 en het daarin ingelaste voornemen daartoe geloofwaardig geacht dat de vreemdeling op 14 november 2007 is meegenomen naar een legerkamp en daar is gekust en betast. Voorts heeft de staatssecretaris geloofwaardig geacht dat de vreemdeling heeft geweigerd met één van de militairen te trouwen, vervolgens is vrijgelaten uit het legerkamp en vanuit haar woonplaats naar haar oom in is vertrokken en daar bijna zeven

maanden heeft verbleven alvorens op 12 juni 2008 uit Sri Lanka te zijn vertrokken. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat de vrees die de vreemdeling aan de geloofwaardig geachte feiten en gebeurtenissen ontleent, namelijk dat militairen naar haar op zoek zijn, niet aannemelijk is. Daartoe heeft de staatssecretaris van belang geacht dat de vreemdeling uit het legerkamp is vrijgelaten, zonder problemen uit haar woonplaats kon vertrekken en ook tijdens haar verblijf bij haar oom in tot aan haar vertrek uit Sri Lanka geen problemen heeft ondervonden. Uit niets is gebleken dat militairen naar haar op zoek waren, aldus de staatssecretaris. Daarbij heeft de staatssecretaris erop gewezen dat de vreemdeling heeft verklaard dat zij in stond geregistreerd.

2.2. Volgens het landgebonden beleid ten aanzien van Sri Lanka, vermeld in paragraaf C24/25.3.6 van de Vc 2000, zoals dat luidde ten tijde van belang, blijkt uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken dat seksueel geweld tegen vrouwen zich onverminderd voordoet. Verkrachting en ontvoering van vrouwen door het leger en de politie komen geregeld voor. Met name alleenstaande vrouwen lopen een groot risico slachtoffer van seksueel geweld te worden. De daders worden nauwelijks bestraft. Vrouwen zoeken daarom primair bescherming bij de familie om zich aan het geweld te onttrekken maar opvang door familie biedt in veel gevallen onvoldoende bescherming. Vrouwen en meisjes die aannemelijk hebben gemaakt dat zij te vrezen hebben voor (seksuele) geweldpleging in Sri Lanka, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hierbij wordt niet verlangd dat zij zich tot de autoriteiten hebben gewend voor bescherming.

2.3. Dat uit paragraaf C24/25.3.6 van de Vc 2000 volgt dat opvang door familie in veel gevallen onvoldoende bescherming biedt, laat onverlet dat, zoals de staatssecretaris in het besluit heeft uiteengezet, de vreemdeling, nadat zij was vrijgelaten uit het legerkamp, in dit geval gedurende bijna zeven maanden bij haar oom in heeft verbleven en dat zij tijdens die periode geen problemen heeft ondervonden. Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, de vreemdeling heeft verklaard geen contact meer te hebben met haar oom, doet er voorts niet aan af dat, zoals de staatssecretaris heeft gesteld, zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij het contact met haar oom niet zou kunnen herstellen. Dat de vreemdeling heeft gesteld dat zij niet of nauwelijks buiten kwam in de periode dat zij in verbleef omdat zij bang was gevonden te worden, laat verder onverlet dat, zoals de staatssecretaris heeft uiteengezet, niet is gebleken dat militairen haar, nadat zij was vrijgelaten uit het legerkamp, hebben gezocht. Verder is van belang dat het vermoeden van de vreemdeling dat burens aan militairen hebben doorgegeven dat zij bij haar oom in verbleef, niet nader is geconcretiseerd. Daarbij is tevens van belang dat de vreemdeling heeft verklaard dat zij niet weet of de burens weten waar haar oom in verbleef. Onder vorengeschetste omstandigheden heeft de rechtbank ten onrechte aanleiding gezien voor het oordeel dat de staatssecretaris is tekortgeschoten in de motivering van het besluit in zoverre

het de vrees van de vreemdeling voor problemen van de zijde van militairen betreft. De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 17 augustus 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

4. In beroep voert de vreemdeling, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht inzake Sri Lanka van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2010 (hierna: het algemeen ambtsbericht) en het aangevoerde in de zienswijze, die in de aanvullende gronden van beroep van 17 september 2010 is herhaald en ingelast, aan dat zij, gezien haar positie als Tamil in Sri Lanka, een geslaagd beroep kan doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000.

4.1. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 17 augustus 2010, waarin het voornemen daartoe is ingelast, op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat sprake is van een geweldssituatie in Sri Lanka waarbij slachtoffers vallen, niet voldoende is voor vergunningverlening, nu blijkens het algemeen ambtsbericht van augustus 2009 van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Sri Lanka geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Sri Lanka aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld.

4.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling - zie onder meer de uitspraak van 7 februari 2011 in zaak nr. 201007571/1/V2 (www.raadvanstate.nl) - vloeit voort dat bij de toetsing aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000, indien zich niet in alle delen van het desbetreffende land van herkomst een situatie als in die bepaling beschreven voordoet, moet worden gezien uit welk duidelijk te onderscheiden deelgebied de vreemdeling afkomstig is en of zich in dat deelgebied een dermate hoge mate van willekeurig geweld voordoet zoals omschreven in voormeld artikel. Uit voormelde uitspraak vloeit tevens voort dat het deelgebied waaruit de desbetreffende vreemdeling afkomstig is, het gebied is waar de vreemdeling voorafgaand aan het vertrek de normale woon- en verblijfplaats had.

4.3. De vreemdeling heeft verklaard dat zij gedurende een periode van bijna zeven maanden voorafgaand aan haar vertrek bij haar oom in gelegen in West-Sri Lanka woonde, hetgeen door de staatssecretaris niet wordt bestreden, zodat moet worden aangenomen dat zij daar voorafgaand aan haar vertrek uit Sri Lanka haar normale woon- en verblijfplaats had.

4.4. De Afdeling heeft bij uitspraak van 13 september 2010 in zaak nr. 200809306/1/V2 (www.raadvanstate.nl) geoordeeld dat uit de in die zaak overgelegde stukken niet blijkt dat zich in West-Sri Lanka een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000 voordoet.

4.5. Met de verwijzing naar het algemeen ambtsbericht en hetgeen is aangevoerd in de zienswijze heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat de algemene veiligheidssituatie in West-Sri Lanka ten tijde van belang wezenlijk afweek van de situatie in de periode die in voormelde uitspraak van 13 september 2010 aan de orde was. Derhalve heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat zich ten tijde van belang voormelde uitzonderlijke situatie niet voordeed. Het betoog van de vreemdeling dat zij, gezien haar positie als Tamil in Sri Lanka, een geslaagd beroep kan doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000 faalt, nu - zoals onder meer blijkt uit de uitspraak van de Afdeling van 18 juni 2010 in zaak nr. 200904592/1/V2 (www.raadvanstate.nl) - individuele risicofactoren, zoals etnische afkomst, in dat kader betekenis missen.

De beroepsgrond faalt.

5. Voorts heeft de vreemdeling in beroep aangevoerd dat zij is getraumatiseerd vanwege de dood van haar broer, veroorzaakt door een gewelddadige groepering of het leger, vanwege de ziekte van haar moeder die door de gewelddadige dood van haar broer verergerd is en waardoor haar moeder is overleden, en vanwege haar aanranding door een militair, hetgeen volgens de vreemdeling zou moeten leiden tot vergunningverlening op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

5.1. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 17 augustus 2010, waarin het voornemen daartoe is ingelast, op het standpunt gesteld dat de aanranding van de vreemdeling, alsmede het overlijden van een familielid als gevolg van een ziekte, hoe betreurenswaardig ook, niet vallen onder de gebeurtenissen die aanleiding kunnen geven tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid, zoals vastgelegd in paragraaf C2/4.2.3 van de Vc 2000. Tevens heeft de staatssecretaris zich ten aanzien van de dood van de broer van de vreemdeling, voor zover thans van belang, gelet op het tijdsverloop tussen de dood van de broer en het vertrek van de vreemdeling uit Sri Lanka, op het standpunt gesteld dat dit niet de aanleiding is geweest voor de vreemdeling om Sri Lanka te verlaten.

5.2. Paragraaf C2/4.2.3 van de Vc 2000, zoals die luidde ten tijde van belang, bevat een limitatieve opsomming van traumatische ervaringen die aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding.

Volgens paragraaf C2/4.2.2 van de Vc 2000, zoals die luidde ten tijde van belang, dient voor een geslaagd beroep op het traumatabeleid aannemelijk te zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten.

Hieraan ligt de veronderstelling ten grondslag dat bij een later vertrek de betrokken asielzoeker zich blijkbaar heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en daarom van hem of haar gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De termijn van zes maanden vormt hiermee een omslagpunt in de bewijslastverdeling: bij een vertrek na

zes maanden zal een vergunning op grond van het traumatabeleid in beginsel worden geweigerd, tenzij de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk een verband is tussen de gebeurtenis en het vertrek. De betrokkene zal daarvoor feiten en omstandigheden aannemelijk dienen te maken waaruit blijkt dat de betrokkene het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten.

5.3. Nu de aanranding van de vreemdeling en het overlijden van de moeder van de vreemdeling als gevolg van een ziekte niet worden bestreken door de in paragraaf C2/4.2.3 van de Vc 2000 weergegeven limitatieve opsomming, bestaat geen grond voor het oordeel dat het standpunt van de staatssecretaris, dat de vreemdeling in zoverre niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van het traumatabeleid, de toetsing in rechte niet kan doorstaan.

Voorts volgt uit hetgeen de vreemdeling heeft verklaard dat zij

Gelet op het tijdsverloop, dient de vreemdeling volgens het beleid, zoals neergelegd in voormelde paragraaf C2/4.2.2 van de Vc 2000, om niettemin in aanmerking te komen voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, aannemelijk te maken dat een causaal verband bestaat tussen de dood van de en het vertrek uit Sri Lanka. De vreemdeling heeft weliswaar aangevoerd dat de dood van haar broer mede aanleiding is geweest om Sri Lanka te verlaten, maar zij heeft geen feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat zij niet eerder Sri Lanka heeft kunnen verlaten. Gelet hierop bestaat, gezien voormelde paragraaf C2/4.2.2 van de Vc 2000, geen aanleiding voor de conclusie dat het standpunt van de staatssecretaris, dat de vreemdeling in zoverre evenmin in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van het traumatabeleid, de toetsing in rechte niet kan doorstaan.

De beroepsgrond faalt.

6. Tot slot heeft de vreemdeling, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht, een beroep gedaan op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. De vreemdeling voert aan dat de situatie voor Tamils in Sri Lanka van dien aard is dat dit noopt tot het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid.

6.1. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling - zie onder meer de uitspraak van 6 augustus 2012 in zaak nr. 201100015/1/V1 (www.raadvanstate.nl) - komt de staatssecretaris ruime beoordelingsvrijheid toe ter zake van het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid. Hetgeen door de vreemdeling is aangevoerd biedt in het licht van voormelde vrijheid geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat een categoriaal beschermingsbeleid voor Sri Lanka, dan wel voor ; in het bijzonder, niet is geïndiceerd.

De beroepsgrond faalt.

7. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de

rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geding.

8. Het beroep is ongegrond.
9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 12 mei 2011 in zaak nr. 10/31396;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

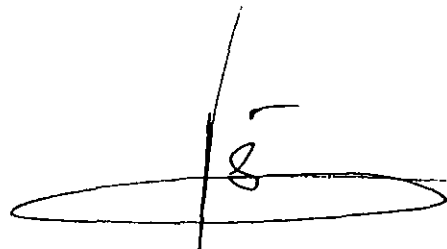
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 december 2012

418-746.

Verzonden: 4 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser